

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 02/03/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 811

“BỆNH SINH LÝ, BỆNH OAN GIA, BỆNH NGHIỆP CHƯỚNG”

Có ba nguyên nhân của bệnh. Khi có bệnh thì chúng ta phải điều tra nguyên nhân của bệnh. Hòa Thượng dạy chúng ta: **“*Khi bị bệnh thì chúng ta phải xem các nguyên nhân! Nguyên nhân của bệnh có thể là thân sinh lý, oan gia trái chủ hoặc nghiệp chướng nhiều đời sâu nặng kết thành*”**.

Có người hỏi tôi: *“Thưa Thầy, con bị bệnh gì mà lạ quá?”*. Tôi nói: *“Phải đi kiểm tra sức khỏe coi sức khỏe của mình ra sao”*. Họ nói: *“Cơ thể con không có bệnh nên không phải đi khám bệnh đâu ạ! Từ ngày niệm Phật, lạy Phật thì con bị như vậy”*. Tôi nói: *“Trước tiên anh phải đi bệnh viện khám xem mình có bệnh gì không, rồi xem oan gia trái chủ, rồi mới đến sám hối nghiệp chướng”*.

Hòa Thượng nói: **“*Mỗi chúng ta sống trong cuộc đời này không thể tránh khỏi bệnh tật. Nhưng khi chúng ta bị bệnh, nhất là khi bị bệnh nghiêm trọng, tâm chúng ta đa phần bị hoảng loạn. Khi tâm hoảng loạn thì chúng ta chạy Đông chạy Tây, nghe Thầy nào giỏi thì đến cầu xin để được cứu giúp*”**.

Ngày xưa khi tôi đi làm, sếp của tôi bị bệnh nặng. Người vợ muốn tìm mọi cách để cứu chồng nên khi nghe nói người này người kia có thể cứu được thì liền nghe theo. Người ta nói phải mua cái gì họ cũng mua theo, thậm chí mua cả sừng tê giác rất đắt tiền, nhưng bệnh ông ấy không hề thuyên giảm.

Tâm ta phải có định thì khi bị bệnh ta mới không thấy khẩn trương, không bán loạn. Nếu tâm ta không có định thì chỉ cần người khác dọa thôi chúng ta cũng vì sợ mà chết. Ví dụ chúng ta tình cờ phát hiện mình bị ung thư, cho dù ung thư giai đoạn cuối, ba tháng nữa chết, một năm, ba năm nữa chết thì chúng ta cũng nên bình thản đón nhận vì ai cũng một lần chết.

Trước đây, mấy lần bác sĩ khuyên tôi: *“Thầy không uống thuốc là chết đấy!”*. Tôi gật đầu: *“Dạ! Dạ!”*. Nhưng khi về nhà thì tôi cất cả toa thuốc ngăn tù, không uống thuốc. Tôi muốn đối đầu với cái chết, nhưng đó là sai, là không đúng. Chúng ta cần biết chúng ta còn phải làm nhiều việc lợi ích cho chúng sinh, cho nên có bệnh thì phải uống thuốc.

Hòa Thượng nói: **“*Thân sinh lý thì phải uống thuốc, tâm sinh lý thì phải điều trị bằng Phật pháp. Nếu tâm không định, khi người ta nói mình sắp chết thì mình sẽ hoảng sợ, chạy Đông chạy Tây để tìm cầu. Cách làm này không những làm cho bệnh khổ thêm nặng mà thậm chí còn khiến cho bệnh không*”**

điều trị được. Khi bị bệnh, chúng ta nhất định phải biết căn nguyên của bệnh tật. Ở trên đời thế có thể phân làm ba loại: Bệnh sinh lý, bệnh oan gia, bệnh nghiệp chướng.

Loại thứ nhất là bệnh sinh lý. Thí dụ chúng ta ăn uống, đi đứng, sinh hoạt không phù hợp, không thỏa đáng, không cẩn thận mặc quần áo cho đủ ấm khiến cho cơ thể cảm phong hàn thì bác sĩ, thuốc thang có thể trị khỏi những bệnh này.

Loại bệnh thứ hai là bệnh oan gia. Loại bệnh này hiện tại rất nhiều người mắc phải, trong y học gọi là tâm thần phân liệt, người không làm chủ được tinh thần, như ngây như dại. Loại bệnh này phần nhiều là do sát sanh hại mạng, những oan hồn đến báo thù, gọi là ma nhập. Nếu những oan gia trái chủ đến để đòi mạng thì nhất định họ giày vò mình cho đến chết. Họ đến không phải là để đòi nợ mà họ đến để đòi mạng cho nên họ làm cho mình chết mới thôi. Nếu đến để đòi nợ thì oan gia nhất định làm cho mình bệnh khổ, làm cho mình cùng cực, thống khổ, làm cho mình tốn một khoản tiền, mình phải tốn một số tiền khá lớn để thuốc thang. Sự việc này rất phiền phức, bác sĩ cũng bó tay hết cách, thuốc men cũng không thể giải quyết”.

Bệnh sinh lý: Ví dụ chúng ta đi dưới trời nắng nhưng không đội mũ, đi dưới trời mưa nhưng lại dầm mưa, không mặc áo mưa, người đang lạnh bị sởi mũi mà lại uống nước dừ, trong người đang nhiệt thì lại ăn những đồ nhiệt. Chúng ta không giữ gìn sức khỏe thì sẽ làm cho thân sinh lý bị bệnh.

Bệnh oan gia: Trước đây tôi cũng thường hay đi thăm trại điên ở trong huyện. Lúc chưa có dịch Covid, một năm tôi thường đi thăm họ hai - ba lần. Tôi đến tặng quà, tặng tiền cho họ. Mấy ma-sơ làm ở đó nói: “*Hơn phân nửa gần như họ bị ma nhập. Khi người không làm chủ được tinh thần thì gần như họ đều bị ma nhập. Họ hành xử như những người hoàn toàn khác, rất dữ tợn*”. Mấy ma-sơ đi vào dọn dẹp thì họ bắt chột túm tóc, kéo đầu ma-sơ để cắn. Các ma-sơ đã được rèn luyện để tự vệ, họ dùng tay đẩy vào trán bệnh nhân để người đó ngã người ra sau, khiến vong bị đẩy ra. Nhưng đã có lần có ma-sơ bị cắn đứt tai.

Hòa Thượng đã đi khắp nơi trên thế giới. Ngài thấy rất nhiều bị bệnh do oan gia trái chủ. Tôi cũng thấy rất nhiều người bị bệnh oan gia. Có người hễ khi niệm Phật thì bên tai có người nói: “*Đừng niệm người đó!*”. Có người hễ nhắm mắt lại thì nhìn thấy mặt quỷ rất đáng sợ. Thứ nhất là do tâm họ không có định, tâm không có chỗ nương về, cộng với việc nhiều đời, nhiều kiếp đã kết oan gia trái chủ quá nhiều nên mới bị như vậy. Trước đây, những người học y học ở nước ngoài không tin nhưng rồi họ cũng phải tin. Có nhiều người bị bệnh nặng, có một linh hồn khác nhập vào sai khiến họ.

Hòa Thượng nói: “*Phàm hễ bị các chứng bệnh như vậy, phương pháp trong nhà Phật chúng ta là phải điều giải, phải câu thông với những linh hồn này. Chúng ta phải niệm Phật, phóng sinh, in Kinh, làm ra những công đức phước báu để hồi hướng cho họ. Khi chúng ta làm đủ mức độ rồi thì họ tiếp nhận, họ sẽ ra đi. Chúng ta vạn nhất không nên dùng cách đối trị, tuyệt đối không làm những việc*

như đi trừ yểm, đánh bắt linh hồn. Chúng ta đã tạo ra oan nghiệp rồi mà lại tiếp tục tạo ra oan nghiệp thì thực sự không tốt chút nào”.

Có mấy lần tôi cũng gặp những người như vậy. Có một cô dẫn Mẹ đến hỏi tôi: “*Mẹ con đang bán hàng ngoài chợ thì tự nhiên bỏ đi, rồi tự đi bộ từ thành phố về Bến Tre*”. Lúc cô đi tìm Mẹ thì người nhà cho biết Mẹ cô đã về đến Bến Tre. Khi tôi hỏi thì bà nói một cách hết sức mạnh mẽ, lúc thì tự xưng là Đức Ông, lúc thì tự xưng là Bà Cô Tô nhưng khi nói, mắt của bà ấy lấm lét, liếc ngang liếc dọc. Tôi chỉ vào mặt bà ấy nói: “*Không được nói dối! Trước Phật không được nói dối! Nói thật đi! Nói thật đi! Càng nói dối thì tội nghiệp càng sâu nặng!*”. Sau đó, bà ấy khóc nói: “*Con là con của Mẹ con. Sau khi mất, con đi theo mẹ con*”. Tôi nói: “*Ngay từ đầu thì nói thật đi, cứ nói dối làm gì! Càng nói dối càng tạo thêm nghiệp, tạo thêm tội để làm gì! Đừng phá Mẹ nữa, đừng làm cho Mẹ khổ! Dẫn Mẹ đi bộ về Bến Tre mỗi lần như vậy tốn rất nhiều công sức. Mẹ bỏ công việc làm ăn thì không có tiền, phải thương anh chị em của mình chứ! Mẹ không có tiền thì gia đình làm sao sống được!*”. Đó là câu thông với linh hồn! Nhưng có nhiều người cho rằng họ có phép thuật nên họ đánh, họ nhốt để linh hồn vì sợ mà xuất ra. Phương pháp của Phật là phải hòa giải, câu thông với những linh hồn này, phải niệm Phật, phóng sinh, in Kinh, hồi hướng cho họ. Sau khi tiếp nhận đủ rồi thì họ sẽ ra đi.

Hòa Thượng nói: “***Loại thứ ba là bệnh nghiệp chướng. Đây là do trong đời quá khứ hoặc ngay trong đời này chính mình đã tạo tội nghiệp rất nặng cho nên đã chiêu cảm đến bệnh này. Loại bệnh này rất khó trị. Trong xã hội hiện tại, chúng ta thường thấy những người già nghễnh ngãng, những người phải sống thực vật, mất trí. Đây đều là bệnh nghiệp chướng. Bệnh này tương đối phiền phức, bác sĩ cũng không giúp được, phương pháp điều giải cũng không trị được. Để trị loại bệnh này chỉ có một phương pháp là sám hối, chân thật sám hối. Người bệnh không làm được thì người thân phải tích cực làm để giúp người bệnh. Người thân phải làm những việc tích công bồi đức, tạo phước lành giúp cho người bệnh tiêu dần nghiệp. Khi phước nhiều, nghiệp tiêu dần đi thì bệnh sẽ khỏi***”.

Cô Lưu Tố Vân kể, mấy chục năm liền chồng cô như người điên. Mỗi lần cô ấy cho chồng uống thuốc thì người chồng đều bắt cô phải uống thuốc cùng: “*Cô uống trước đi!*”. Khi cô uống xong rồi thì người chồng nói: “*À, cô chưa chết hả? Vậy thì tôi uống!*”. Cô Lưu Tố Vân tinh tấn tu hành, chân thật sám hối, tích công bồi đức, cuối cùng đã chữa khỏi bệnh cho chồng.

Bài hôm nay, Hòa Thượng nói rất rõ ràng: **Con người sống ở đời không ai là không bệnh khổ. Trong bệnh khổ có ba nguyên nhân:**

- **Thân sinh lý**
- **Oan gia trái chủ tìm đến để trả oán**
- **Chúng ta đã tạo nghiệp quá nặng trong nhiều đời nhiều kiếp.**

Có nhiều người gia đình giàu sang, con cái làm bác sĩ nổi tiếng nhưng Cha Mẹ vẫn gặp nhiều bệnh khổ. Ngày xưa tôi cũng thân với một gia đình như vậy. Gia đình họ giàu có, con cái thành đạt nhưng do tai nạn mà người Cha trở thành người thực vật. Con là bác sĩ nổi tiếng nhưng Cha thì nằm trên giường sống đời sống thực vật. Tôi chứng kiến hoàn cảnh của họ mà rất đau lòng. Người vợ nuôi người chồng sống thực vật. Họ vốn là hai người bạn học, có một người bạn chung. Người bạn chung này cũng có gia đình, sau đó ly tán, chia tay với vợ. Hai người họ gặp nhau, một người thì li dị vợ, một người thì chồng nằm thực vật. Ba người trước đây là bạn thân học cùng lớp. Khi người bạn đến thăm thì người bệnh vẫn nhận ra người bạn cũ của mình. Ngày xưa, người vợ và người bạn cũ này thương nhau nhưng vì làm ăn cách xa nhau, nên người vợ mới lấy chồng là người bệnh nằm thực vật. Người chồng lấy tay của vợ mình đặt lên tay người bạn, ý muốn hai người nên đến với nhau. Nhưng người vợ vẫn chỉ coi người kia là bạn tốt, bản thân người vợ vẫn ngày ngày chăm sóc chồng, ngày ngày thay quần áo, đút cho chồng ăn đúng giờ trong suốt nhiều năm. Việc làm của bà ấy thật sự khiến tôi ngưỡng mộ. Bây giờ cả hai người đàn ông đều đã mất rồi. Người bạn không lớn tuổi lắm cũng đã mất, người chồng bị bệnh cũng đã mất, còn người vợ cũng đã gần 70 tuổi. Lâu rồi tôi cũng không liên lạc với họ.

Cho nên làm người không thể không tu phước. Hiện tại chúng ta đang hưởng phước báu, đang sống khỏe mạnh. Chúng ta nghĩ: *“Phước báu làm sao mà hết được! Tiền của này làm sao mà hết được! Mình sẽ mãi khỏe mạnh!”*. Chính vì mọi người làm tưởng như vậy cho nên họ không hề có một sự chuẩn bị cho mình. Người được tiếp nhận giáo huấn của Phật biết mình phải sống đời sống như thế nào, không hoang phí phước báu mà luôn *“tái tạo phước báu”*. Người ta không học Phật nên không biết, cứ xài phước báu của mình một cách hoang phí. Có rất nhiều người háo danh, muốn chứng minh với cuộc đời *“ta là người giàu có”*. Nhưng Ông Bà chúng ta đã dạy: *“Không ai giàu quá ba đời”*. Đời Cha giàu, đến đời con bắt đầu có vấn đề, đến đời cháu thì khó khăn. Thầy Thái Lễ Húc nói: *“Chúng ta phải học cách kinh doanh cuộc đời để cuộc đời ngày càng thăng hoa hơn, đời mình đã tốt rồi thì đời con, đời cháu lại tốt hơn”*. Rất nhiều người không học Phật nên họ lãng phí phước báu, đến lúc phước báu hết thì cuộc đời đi vào ngõ cụt, lúc đó cuộc sống hết sức khó khăn. Chúng ta đã sống nghèo khổ quen rồi thì bây giờ có nghèo khổ nữa cũng không sao, nhưng đối với người chưa từng sống nghèo khổ thì vô cùng thâm thảm.

Bài hôm trước, Hòa Thượng đã nói bệnh là do quả, có quả thì nhất định phải có nhân. Mỗi chúng ta, trong vô lượng kiếp hoặc ngay trong đời hiện sinh này, chúng ta đã tạo ra rất nhiều nhân quả, oan nghiệt. Nhân đã tạo rồi vậy thì chắc chắn phải có quả, chỉ cần chờ đủ cơ duyên thì nhân sẽ trở quả. Hòa Thượng nói: *“Nhân đã có thì nhất định sẽ có quả, thông qua giai đoạn duyên”*. **Chúng ta hoàn toàn có thể chủ động được duyên, ngay trong cuộc đời này, chúng ta phải tích cực đoạn ác tu thiện.**

Nhà Phật có câu giáo huấn: *“Đừng làm các việc ác, vâng làm các việc thiện, giữ tâm mình trong sạch”*. Nhưng ở thế gian rất ít người biết *“đoạn ác tu thiện”*. Họ làm được một chút việc thiện thì họ cảm thấy dường như họ bị thiệt thòi. Thậm chí khi chúng ta làm nhiều việc tốt quá mà gặp toàn việc xấu thì

chúng ta cũng cảm thấy mình thiệt thòi. Không ít người đã thoái tâm vì cảm thấy bị thiệt thòi, họ cho rằng họ đã làm nhiều việc tích công bồi đức nhưng gặp nhiều việc không may mắn. Đó là suy nghĩ sai lầm! **Nhân quả thông ba đời. Ba đời là quá khứ, hiện tại và vị lai. Quá khứ là những việc đã qua, chúng ta không thể thay đổi. Hiện tại thì chúng ta có thể thay đổi, chúng ta hoàn toàn chủ động được cuộc sống hiện tại. Vậy thì nhất định tương lai có thể thay đổi, chúng ta hoàn toàn có thể chủ động. Cả một đời này, chúng ta đoạn ác tu thiện, tích cực làm lợi ích cho tha nhân, vậy thì đời sau chúng ta hoàn toàn chủ động.**

Trong “*Kinh Nhân Quả*”, Phật nói: “**Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả**”. Bồ Tát rất tự tại vì các Ngài đã chủ động từ lúc tạo nhân cho nên các Ngài tự tại nhận quả. Chúng sanh chúng ta tùy tiện tạo nhân nhưng lại sợ gặp quả, đến lúc gặp quả thì đã quá muộn rồi!

Hòa Thượng nói: “**Con người sống ở đời không ai là không có bệnh. Khi có bệnh thì chúng ta phải tìm nguyên nhân của bệnh: Bệnh sinh lý, bệnh oan gia, bệnh nghiệp chướng**”.

Thân thể khi có bệnh sinh lý do ăn uống không điều độ, do trái gió trở trời thì thuốc thang sẽ rất đắc lực. Đối với bệnh oan gia thì chúng ta có uống nhiều thuốc cũng không thể hết bệnh, cho nên phải điều giải. Đối với bệnh nghiệp chướng do oan nghiệp nhiều đời nhiều kiếp thì chúng ta không thể uống thuốc mà khỏi, không thể điều giải mà khỏi. Đối với bệnh nghiệp chướng thì chúng ta phải sám hối nghiệp chướng. Người thân, Cha Mẹ, con cháu phải tích cực đoạn ác tu thiện, lão thật niệm Phật, phải thay người bệnh mà sám hối, làm những việc phước lành. Chúng ta hiểu rõ ba loại bệnh khổ này một cách tường tận, từ đó biết cách điều trị, không mơ hồ, không quá khẩn trương, không bán loạn, không chạy Đông chạy Tây. Nếu không hiểu rõ nguyên nhân gốc bệnh thì càng làm làm sai, càng không thể giải quyết được vấn đề.

Hòa Thượng nói: “**Phải biết nguyên nhân gốc bệnh từ đâu, biết được nguyên nhân gốc rễ rồi thì mới từ ở nơi gốc rễ mà đối trị**”. Rất nhiều người không tin Phật mà chỉ tin vào suy đoán của những người vọng tưởng, những kẻ trục lợi. Vậy thì cuộc đời của họ sẽ càng thêm khổ hơn.

Nhiều người đã tâm sự với tôi, họ nghe theo người ta nói phải cúng đàn, tốn rất nhiều tiền của, cuối cùng tiền mất, tật mang, bệnh khổ còn nguyên. Thậm chí họ đã bị bệnh khổ rồi, vốn đã không có tiền lại phải đi vay tiền nóng để lập đàn cầu cúng van xin. Cuối cùng bệnh khổ còn nguyên, nợ nần lại bức bách, khổ càng thêm khổ. Đó là điều rất bất hạnh cho những người không học Phật.

Chúng ta học Phật không phải để Phật bảo hộ, phù hộ cho chúng ta, mà học Phật để có sự sáng suốt, nhận ra chân tướng của mỗi sự vật, sự việc, từ đó chúng ta biết làm thế nào để đúng đạo lý nhân quả. Học Phật là học sự minh tường, biết rõ chân tướng sự việc để chúng ta khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế theo đúng đạo lý nhân quả. Nhân tốt thì quả tốt, không thể có chuyện không tạo nhân tốt mà có được quả tốt.

Ông Bà ta thường nói: **“Bánh ít đi thì bánh quy lại”**. Đạo lý này rất đơn giản! Đời sống của chúng ta cũng vậy, chúng ta cứ cho nhiều bánh ít thì sẽ có bánh quy. Miền Bắc có câu: **“Người ăn thì còn, con ăn thì mất”**. Người xưa dạy chúng ta cứ cho đi thật nhiều. Chúng ta thì ngược lại, cứ vun vén cho con, bao nhiêu tài sản tiền của cũng để lại cho con, cuối cùng con phá hết. Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Con cái sinh ra đã không có phước, Cha Mẹ lại để cho con tích cực hưởng phước, đến khi hết phước rồi thì chúng sẽ rất thâm”**.

Chúng ta may mắn được học Phật để biết được sự thật, để chèo lái cuộc sống của chúng ta, chèo lái khỏi tâm động niệm cho phù hợp với đạo lý nhân quả, để không tạo ra những tai ương, ít nhất không tạo ra phước lành thì cũng đừng tạo ra tai ương. Người thế gian không những không tạo phước lành mà còn tạo ra tai ương, vậy thì làm sao mà tránh được quả!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!